

## **Az Egyenlő Bánásmód Hatóság vizsgálja a rendőrség hajléktalan emberekkel szembeni igazoltatási gyakorlatát**

Közvetlen hátrányos megkülönböztetést és zaklatást valósít meg a rendőrség igazoltatási gyakorlata a hajléktalan emberekkel szemben a [Magyar Helsinki Bizottság](#) és [A Város Mindenkié](#) (AVM) csoport szerint. A Helsinki Bizottság közérdekű igényérvényesítés keretében az Egyenlő Bánásmód Hatósághoz (EBH) fordult az ügyben, és kérte, hogy a hatóság indítson eljárást a Budapesti Rendőr-főkapitánysággal (BRFK) szemben.

A diszkriminatív igazoltatási gyakorlat valószínűsítése érdekében a két szervezet 2014-ben során kutatást végzett a következő módszerek alkalmazásával:

1. Hajléktalan és nem hajléktalan emberek, négy-négy közterületen ún. **tesztelést folytattak le**, amely során a tesztelők azt jegyezték fel, hogy **őket hány alkalommal, milyen formában igazoltatták** („a tesztelés közvetlen tapasztalatai”);
2. A tesztelés során a közelben tartózkodókkal szemben folytatott **rendőri intézkedéseket és az intézkedéssel érintett emberek jellemzőit feljegyezték** („a tesztelés közvetett tapasztalatai”);
3. Hajléktalan emberek 16 napon keresztül mindennapi, szokásos életük során végeztek **megfigyelést**, amely során azt jegyezték fel, hogy **őket hány alkalommal, milyen formában igazoltatták** („megfigyelés”).

A háromféle módszerrel végzett kutatás eredményei, és a nem hajléktalan emberek igazoltatási gyakoriságára vonatkozó egyéb, korábban végzett kutatások alapján az állapítható meg a szervezetek szerint, hogy **a hajléktalan embereket számottevően gyakrabban igazoltatják, mint a nem hajléktalanokat**, legtöbbször jogellenes indokkal. A gyakori, indok és eredmény nélküli igazoltatás sérti az egyenlő bánásmódot és az emberi méltóságot. Ezzel a rendőrség **közvetlen hátrányos megkülönböztetést<sup>1</sup> és zaklatást<sup>2</sup>** valósít meg a hajléktalan emberekkel szemben.

A tesztelések és megfigyelések eredményei alapján a szervezetek a következő **megállapításokat** tették:

1. A tesztelés és a megfigyelés során a kutatásban részt vevő **hajléktalan embereket** összesen **12 alkalommal igazoltatták**: 2 esetben a tesztelés során, 10 alkalommal pedig a megfigyelés időtartama alatt. **A nem hajléktalan emberek** csak a tesztelésben vettek részt, amely során őket **nem igazoltatták**.
2. A tesztelés időtartama alatt a tesztelők valamennyi helyszínen észlelték, hogy harmadik személyeket igazoltatnak a rendőrök. **A leggyakrabban igazoltatott csoport a hajléktalan emberek csoportja volt.**
3. A megfigyelési időszak során történt igazoltatások alapján **havi átlagban két alkalommal igazoltatják a hajléktalan embereket.**
4. A megfigyelés során foganatosított 10 igazoltatás közül 3 olyan esetben történt, amikor az igazoltatott hajléktalan személy **létfenntartását biztosító szolgáltatást (egészségügyi ellátás, étel biztosítása) vett igénybe.**

<sup>1</sup> Az egyenlő bánásmódról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 8. §-ának p) és q) pontjai alapján: **közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek** minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt vagyoni helyzete, egyéb helyzete miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

<sup>2</sup> Az Ebkvt. 10. § (1) bekezdése szerint **zaklatásnak** minősül az emberi méltóságot sértő, szexuális vagy egyéb természetű magatartás, amely az érintett személynek a 8. §-ban meghatározott tulajdonságával függ össze, és célja vagy hatása valamely személlyel szemben megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszegényítő vagy támadó környezet kialakítása.

5. Az igazoltatások 80%-át nem a rendőrségi törvényben meghatározott cél **elérése érdekében hajtották végre** a rendőrök, az esetek 80%-ában rutinszerűen igazoltattak, amely jogszerűtlen.
6. Az igazoltatások **céljáról való tájékoztatás valamennyi esetben jogszerűtlen** volt.

## I. Az igazoltatás vizsgálata

A 2014-es kutatást az indokolta, hogy az AVM-hez rendszeresen érkeztek olyan bejelentések, amelyek szerint egyes hajléktalan embereket indokolatlan gyakorisággal (akár naponta többször is), sok esetben megalázó, az emberi méltóságot sértő módon igazoltattak. A szervezet már 2011-ben foglalkozott a kérdéssel, amikor is „*Utca és jog*” kutatás<sup>3</sup> során azt vizsgálták, hogy az állam képviselői milyen gyakorlatot folytatnak a Budapesten élő hajléktalan emberekkel szemben.<sup>4</sup> A kutatásban akkor közel 400 hajléktalan ember válaszolt a kérdőíves felmérés kérdéseire. A kutatás eredményei szerint a kérdezést megelőző **30 napban** a hajléktalan válaszadók **59%-ának volt része igazoltatásban, és az igazoltatottak harmadával ez több mint 4 alkalommal történt meg.**

**2014-ben** a szervezet az ún. **tesztelés** módszerét választva foglalkozott újra a kérdéssel. A tesztelés az élet különböző területein megnyilvánuló, az egyes kisebbségi csoportok tagjait sújtó diszkriminációs gyakorlatok feltárásának és bizonyításának egyik módja. A jelen esetben alkalmazott tesztelés abban az esetben tekinthető eredményesnek **a hátrányos megkülönböztetés valószínűsítése szempontjából, ha ugyanabban az időben, egy bizonyos helyszínen jelen levő, ugyanúgy viselkedő hajléktalan és nem hajléktalan emberekkel szemben a rendőrök másképp járnak el.** (Például a hajléktalan embereket igazoltatják, a nem hajléktalan embereket viszont nem; vagy mindkét csoportba tartozókat igazoltatják, de a hajléktalan emberekkel szemben a bánásmód kedvezőtlenebb.)

A két szervezet által koordinált tesztelések lebonyolítására 2014. október 7-én és október 8-án, reggel tíz és este nyolc óra között került sor, Budapest négy forgalmas közterén (Deák Ferenc tér, Széll Kálmán tér, Blaha Lujza tér, Nyugati tér). A **tesztelők** az AVM hajléktalan és nem hajléktalan, biztos lakhatással rendelkező tagjai vagy szimpatizánsai voltak.

A **tesztelési koreográfia** nagyon egyszerű volt: a tesztelők az előre meghatározott helyszínek egyikén az általuk véletlenszerűen kiválasztott padon vagy padkán, egymástól látó- és hallótávolságban ültek, várakoztak. A tesztelés során az előre meghatározott előírásoknak megfelelően újságot, könyvet olvastak, telefonjukat nézegették, egymással nem kommunikáltak. A minél pontosabb eredmények érdekében a tesztelők **nem tanúsítottak olyan magatartást** (alvás, tisztálkodás, öltözködés, evés, kutyával való tartózkodás stb.), **amely az életvitelszerű közterületen való tartózkodás szabálysértés<sup>5</sup> elkövetésének gyanújára adhatott volna okot.** A vizsgálat tárgya ugyanis kizárólag az igazoltatási gyakorlat vizsgálata volt, nem pedig az életvitelszerű közterületen való tartózkodás szabálysértésért való felelősségre vonás (diszkriminatív volta). A tesztelőket kiiktatták arra is, hogy **nem tanúsíthatnak olyan magatartást, amely egyéb szabálysértést, esetleg bűncselekményt valósított volna meg** (tiltott helyen dohányzás, alkoholfogyasztás, kiabálás stb.).

A tesztelők feladata az volt, hogy a **rendőrök velük való „kapcsolatba lépése”** (pl. ha intézkednek, elküldik, hozzászólnak) esetén együttműködjenek, **megfigyeljék, majd rövid időn belül egy adatlapon dokumentálják az eseményeket** („a tesztelés közvetlen tapasztalatai”). Megfigyelésük körébe azonban nem kizárólag a velük történt események tartoztak, hanem a

<sup>3</sup> A Város Mindenkié (AVM): Utca és Jog. Részvételi akciókutatás a Budapesten fedél nélkül élő embereket ért diszkriminációról, 2012. A kutatás

gyorsjelentése: <https://docs.google.com/file/d/0B4k9StDq8GYYSmVRaU5Mc2YwZGc/edit>,  
a teljes kutatás: <https://docs.google.com/file/d/0B4k9StDq8GYYYVMwNIVtM3VNZUk/edit>.

<sup>4</sup> Bár Magyarországon viszonylag sok kutatást végeznek a hajléktalanságról, tudomásunk szerint ez volt az első felmérés a hajléktalan embereket érő diszkriminációról és arról, hogy a hajléktalan emberek mennyire tudják gyakorolni alapvető és állampolgári jogaikat.

<sup>5</sup> A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény, 179/A. §-ában meghatározott életvitelszerű közterületi tartózkodás szabályainak megsértése szabálysértés.

**közvetlen környezetükben zajló események megfigyelése és rögzítése is** („a tesztelés közvetett tapasztalatai”). A tesztelő párok munkáját a közelben tartózkodó koordinátorok felügyelték, akiknek az adatlapok tartalmába természetesen nem volt beleszólásuk.

A tesztelés összesen 23 időszávjából 15-ben **(65%) a tesztelő párok egybehangozóan dokumentálták, hogy láttak rendőrt a tesztelési helyszíneken. Amennyiben rendőrök jelentek meg a közterületen, akkor az esetek túlnyomó többségében, 13 alkalommal (86% – az összes időszávj tekintetében 56%) intézkedtek** is. Jellemzően igazoltattak, néhány esetben egyéb „kapcsolatfelvételt” kezdeményeztek vagy az igazoltatáson túli egyéb intézkedést hajtottak végre (pl. egy személy „elzavarása” a helyszínről, ruházat átvizsgálás stb.).

A tesztelő párok szintén egybehangozóan rögzítették, hogy abban a 13 időszávjban, amikor intézkedtek a rendőrök, 9 időszávjban (69%) hajléktalan emberekkel szemben rendőri intézkedés történt. További 3 alkalommal a tesztelő párok közül csak az egyik tesztelő rögzített hajléktalan személlyel szembeni igazoltatást. Ez alapján az **igazoltatások 92%-a hajléktalan embereket (is) érintett**.

A tesztelés egyértelműen alátámasztotta azt a hipotézist, hogy **a rendőrök a területen jelen lévő emberek közül többségében a hajléktalan embereket, egyébként a vagyoni, társadalmi helyzetük alapján hátrányos helyzetű, az alacsony társadalmi státuszú és gyenge érdekérvényesítési képességgel rendelkező embereket igazoltatják**. A fentiekből arra következtethetünk, hogy a rendőrök **nem szakmai okok, előírások alapján igazoltatnak, hanem vagyoni helyzet, társadalmi státusz alapján szelektálva, amely kiválasztás különösen hátrányosan érinti a hajléktalan embereket**.

A tesztelés mellett a **megfigyelés volt a másik módszer**, amellyel a kérdést a szervezetek körbejárták. A megfigyelés a szociológiai kutatások ismert és gyakran alkalmazott módszertana, legtöbbször a diszkrimináció tettenérésére, annak bizonyítására alkalmazzák.<sup>6</sup> A megfigyelő résztvevője annak, amit vizsgál, a megfigyelés közben egyben kutatást is végez. Jelen vizsgálat keretében a hajléktalan megfigyelők feladata az volt, hogy szokásos, hétköznapi életüket élve megfigyeljék, majd rögzítsék, ha velük szemben rendőri igazoltatásra, esetleg más intézkedésre kerül sor, továbbá jegyezzék fel az intézkedés részleteit, körülményeit.

Az AVM csoport tagjai közül 10 hajléktalan személy, egy – a teszteléshez képest jelentősen – hosszabb periódusban, 2014. október 27-től november 11-ig rögzítette a vele szemben alkalmazott rendőri igazoltatások vagy más intézkedések tényét és részleteit egy adatlapon. A hajléktalan megfigyelők közül 4 személyt a rendőrök kétszer igazoltattak, 2 személyt pedig egyszer, tehát összesen 10 igazoltatás történt. Így 16 nap alatt fejenként átlagosan legalább 1 alkalommal történt igazoltatás, azaz a megfigyelés eredményei alapján számolva **egy hajléktalan embert átlagban havonta kétszer igazoltatnak a rendőrök. Az igazoltatások közül 8 (80%) eredménytelen volt, azaz azokat semmilyen további intézkedés, eljárás nem követte**.

A tesztelések, illetve a megfigyelés további célja annak vizsgálata volt, hogy **vajon a rendőrök adnak-e tájékoztatást az igazoltatások céljáról**.<sup>7</sup> A tájékoztatás törvényi kötelezettség, ami azért különösen fontos, mert garanciaként szolgálhat a rendőri visszaélések megakadályozására. Ha a rendőr nem ad tájékoztatást az igazoltatás okáról, akkor könnyen felmerül az önkényesség, a hatalommal való visszaélés gyanúja. A tájékoztatás az átláthatóságot, a rendőri fellépés szükségességét igazolja.

A tesztelések, és a megfigyelés során lezajlott összesen 12 igazoltatás során 5 alkalommal az igazoltatott (hajléktalan) személynek **nem volt lehetősége megkérdezni**, megtudni a rendőrtől, **mi**

<sup>6</sup> Sik Endre és Simonovits Bori: *A diszkrimináció mérése, válogatás és szerkesztés*. ELTE TáTK 2011, 284. oldal.

<sup>7</sup> A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a feladata ellátása során azt igazoltathatja, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. **Az igazoltatás tehát célhoz kötött**. Az Rtv. 20. § (2) bekezdése értelmében a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – **köteles** nevét, azonosító számát, valamint az **intézkedés tényét és célját szóban közölni**.

**a célja az igazoltatásnak.** 12 esetből csupán 2 alkalommal került sor arra, hogy az igazoltató rendőr **kérdés nélkül adjon tájékoztatást**, azonban e két esetben is **jogszerűtlen célt** (rutinellenőrzés) **határozott meg**.

A megfigyelési időszak során 3 igazoltatás valamilyen létfenntartást, szükségletet biztosító szociális ellátás során történt. **Egy megfigyelőt az orvosi rendelőnél, két megfigyelőt pedig az ingyenkonyhán való sorban állás során igazoltattak** a rendőrök. Az igazoltatás okaként két alkalommal a rutinellenőrzést jelölték meg. A harmadik esetben a megfigyelő nem tudott rákérdezni az igazoltatás céljára.

További probléma, hogy az **igazoltatások kontrollját a rendőrség saját rendszerén belül nem biztosítja**. A rendőrnek ugyanis az igazoltatott személy egyes adatait, így az igazoltatás tényét kizárólag abban az esetben kell rögzíteni, ha az további intézkedéshez, eljáráshoz kell, illetve egyéb körülmények ezt indokolják.

## **II. Az igazoltatások hátrányosan megkülönböztetik és zaklatják a hajléktalan embereket**

A Magyar Helsinki Bizottság és A Város Mindenkié szerint a rendőrség igazoltatási gyakorlata az egyenlő bánásmódról szóló törvény szerinti **közvetlen hátrányos megkülönböztetést**, valamint **zaklatást** valósít meg a budapesti hajléktalan emberekkel szemben. A hajléktalan embereket egyfelől vagyoni helyzetük (szegénységük), másfelől a lakhatás hiányával összefüggő társadalmi helyzetük okán érte hátrányos megkülönböztetés.

Az **igazoltatás fogvatartásnak, a mozgásszabadság korlátozásának minősül, vagyis olyan körülménynek, amely egyértelműen hátrányként jelentkezik az igazoltatott személy számára**. Ez következik abból, hogy az igazoltatás során, ami néhány percig is eltart, az igazoltatottnak a rendőrök közvetlen közelében kell maradnia, onnan nem távozhat el, **mozgásszabadságában – ha mégoly’ rövid ideig is – korlátozva van**. Mindezen túl az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogának elemzése alapján is a mozgásszabadság és a fogvatartás közötti különbség csak fokozati kérdés.<sup>8</sup> „[M]inden olyan esetben, amikor **a rendőr fizikai korlátozással, verbálisan vagy egyébként ráutaló magatartással azt közvetíti egy személy felé, hogy az illető nem távozhat szabadon, fogvatartásról beszélünk [...]**”<sup>9</sup> az Európai Emberi Jogi Egyezmény 5. cikke értelmében.

A hatósági eljárást kezdeményező szervezetek hivatkoznak arra is, hogy a **magánszférába való hatósági beavatkozás, valamint annak a környezet általi észlelése**, hogy valakit a rendőrök intézkedés alá vonnak, szintén **hátrányként** jelentkezik, hiszen **óhatatlan az a képzettársítás, hogy az érintett normasértő, a közbiztonságra, közbékére veszélyes, azt megzavaró személy**. Amennyiben ez a beavatkozás gyakori, úgy a hátrány hatványozottan jelentkezik, hiszen számos személy szemlélő válik az események tanújává, így általánosan elterjedt elképzeléssé válik, hogy az igazoltatott – hajléktalan személy – normasértő, illetve az emberekben, a társadalomban is megerősödik e negatív vélemény.

A beadvány felhívja a figyelmet arra is, hogy az ún. **profilalkotás** – mint a bűnüldözésben bevett hatékony eszköz – nem legitimálhatja a diszkriminatív gyakorlatot. A profilalkotás során a lehetséges bűnelkövető személyiségképét határozzák meg, amelynek célja, hogy leszűkítse a keresendő bűnelkövetők körét. A profil kialakításakor természetesen figyelembe veszik a keresett lényegi (életkor, nem, bőrszín stb.) tulajdonságait, azonban a **legitim profilalkotás nem korlátozódhat kizárólag egy külső jegyként is megjelenő tulajdonságra**. Ha ez mégis megvalósul, azt – a tulajdonság alapján – etnikai, vallási, illetve jelen esetben **vagyoni és társadalmi helyzet alapú profilalkotásnak** nevezhetjük, amely nem jogszerű, és **diszkriminációt** valósít meg.

<sup>8</sup> M. Tóth Balázs: *Etnikai profilalkotás a bűnmegelőzésben és a bűnüldözésben*. Miskolc 2011. Elérhető itt: [http://www.uni-miskolc.hu/~wwwdeak/tothb\\_ert.pdf](http://www.uni-miskolc.hu/~wwwdeak/tothb_ert.pdf).

<sup>9</sup> Harris, O’Boyle, Warbrick: *Law of the European Convention on Human Rights*. Oxford University Press, 2009 (2nd Edition). 125. o, idézi M. Tóth *i. m.*

Kutatási adatok azt támasztják alá, hogy a **profilalkotásra épülő rendőri gyakorlat nem hatékony**, veszélyeztetheti a rendőri munka eredményességét. **A profilalkotás elmélyíti az előítéleteket, egész csoportokat bélyegez meg vagy minősít „gyanús közösségeknek”, így elidegeníthet a hatóságoktól olyanokat, akiknek a támogatására szükség lehet a bűnüldözés és bűnmegelőzés során.**<sup>10</sup>

A magasabb arányú igazoltatások adott esetben indokoltak lehetnének, ha a hajléktalan emberek – számarányukhoz képest – több bűncselekményt (szabálysértést) követnének el, mint a biztos lakhatással rendelkezők. Az (ismertté vált) bűncselekmények elkövetői hajléktalanságára vonatkozó adat azonban nem ismert és minden bizonnyal **nem is áll fenn összefüggés pusztán a lakhatási körülmények és a bűnelkövetési gyakoriság között.** Ha fenn is állna, az nem indokolna gyakoribb igazoltatási szükségességet tekintettel a hajléktalan emberek a teljes népességen belüli számarányára való tekintettel.

**A diszkriminatív társadalmi helyzet alapú profilalkotás fennállását, azaz a hajléktalan emberek hátrányos megkülönböztetését** a kontrollcsoport igazoltatási adatainak és a hajléktalan emberek igazoltatási gyakoriságának összevetése is **egyértelművé teszi.** Egy nemzetközi tanulmány<sup>11</sup> alapjait szolgáló kutatásban megkérdezett<sup>12</sup> magyar **állampolgárok 3%-át igazoltatták a lekérdezést megelőző 12 hónapban,** amikor gyalogosan voltak jelen a közterületen. Egy másik, az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége által készített felmérés<sup>13</sup> szerint a kérdezést megelőző 12 hónapban az átlag magyar állampolgárok 15%-át igazoltatták a rendőrök. Az igazoltatások a 88%-át a gépkocsi ellenőrzés során hajtották végre a rendőrök, csupán **elenyésző számú igazoltatást végeztek gyalogosan közlekedő állampolgárral szemben.** A Budapesten élő, a lakosság legfeljebb 0,5%-át kitevő **hajléktalan embereket azonban minden bizonnyal havonta több alkalommal is igazoltatja** a rendőrség.

**Különösen megfélemlítő, megalázó,** amikor **ételosztáson** sorban álló hajléktalan embereket igazoltatnak a rendőrök. Az ételosztásokat végző segítő szervezetek munkatársai rendszeresen tapasztalják, hogy a rendőrök jelen vannak, ok nélkül vonják intézkedés alá az élelemre várakozókat. A sajtó is több alkalommal beszámolt<sup>14</sup> ugyanerről a jelenségről. A gyakorlat zaklatást valósít meg. Ezzel azonos minőségű, ha **egészségügyi szolgáltatás igénybe vételére** való várakozás során igazoltatnak. **Az igazoltatás jelentette hátrány, valamint az intézkedés bekövetkeztének magas valószínűsége elriaszthatja a létfenntartó szolgáltatások igénybe vételétől a rászoruló, hajléktalan embereket.** A szolgáltatást igénybevevőknek elkerülni sincs lehetőségük az igazoltatást, mert az adott helyszínen való megjelenés révén törekszenek alapvető szükségletüket kielégíteni, tehát „kénytelenek” ott megjelenni, ezáltal az igazoltatásnak kitenni magukat, annak ellenére, hogy azt adott esetben megalázó, méltóságukat sértő.

<sup>10</sup> Lásd pl. *A hatékonyabb rendfenntartás felé. A megkülönböztető etnikai profilalkotás megértése és megelőzése: Útmutató.* Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége 2010; 8., 10. o. Elérhető:

[http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra\\_uploads/1133-Guide-ethnic-profiling\\_HU.pdf](http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/1133-Guide-ethnic-profiling_HU.pdf)

<sup>11</sup> Joel Miller, Philip Gounev, András L. Pap, Dani Wagman, Anna Balogi, Tihomir Bezlov, Bori Simonovits and Lili Vargha: Racism and Police Stops: Adapting US and British Debates to Continental Europe: *European Journal of Criminology* 2008 5: 161; 173. o., 3. táblázat; regisztrációt követően elérhető itt:

[https://www.academia.edu/1262988/Racism\\_and\\_Police\\_Stops](https://www.academia.edu/1262988/Racism_and_Police_Stops).

<sup>12</sup> A kutatás a roma és nem roma állampolgárok igazoltatásának gyakorlatát vizsgálta. Az adat a nem roma állampolgárok megkérdezésén alapul.

<sup>13</sup> Középpontban az adatok: rendőri igazoltatások és kisebbségek. Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége 2010. Elérhető: [http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra\\_uploads/1132-EU-MIDIS-police\\_HU.pdf](http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/1132-EU-MIDIS-police_HU.pdf).

<sup>14</sup> Lásd pl.: [http://index.hu/belfold/2013/06/03/ujra\\_igazoltatjak\\_az\\_etelert\\_sorban\\_allokat/](http://index.hu/belfold/2013/06/03/ujra_igazoltatjak_az_etelert_sorban_allokat/)